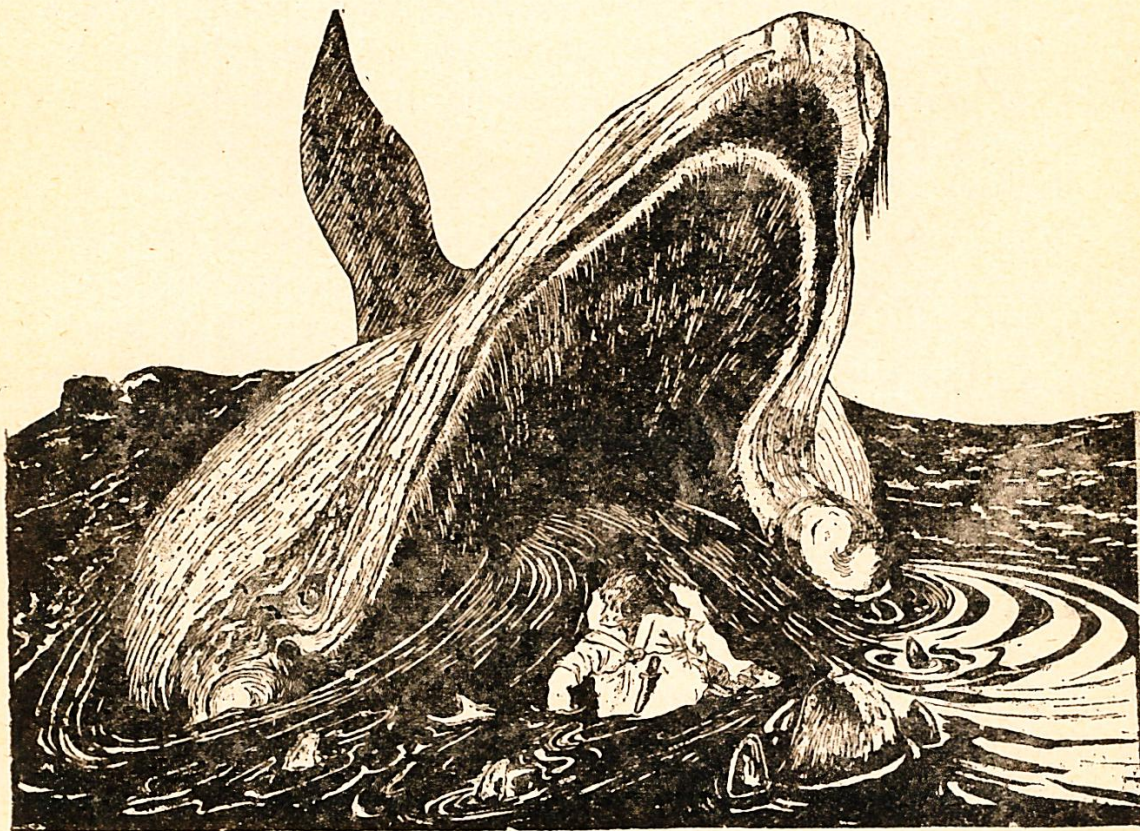

това въ своя тъменъ като нощъ коремъ, послѣ млясналъ съ уста и се обърналъ три пѣти на опашката си.

Щомъ морякътъ се отзовалъ въ тъмния като нощъ грамаденъ коремъ на кита, почналъ да скача, и да рита съ крака, и да се прѣмѣта, и да пълзи, и да хапе, и да вика, и да реве, и да се върти, и да играе тамъ, дѣто не му било мѣстото. Китътъ се почувствувалъ съвсѣмъ несчастенъ. Той казалъ на хитрата рибка :

— „Този човѣкъ е ужасно неспокоенъ и ме кара да хълцамъ. Какво да правя?“

— „Кажи му да излѣзе“, посвѣтвала го хитрата рибка.

(Тази картина изобразява кита въ минутата, когато поглъща моряка, човѣкъ съ необикновена ловкостъ и голѣмъ умъ. Морякътъ е обутъ въ панталони, има и прѣзраменки, които не бива да забравяшъ. Морякътъ е седналъ на края на сала, салътъ е залѣнъ съ вода и затова не се вижда. Въ ржката си морякътъ държалъ дълъгъ прѣтъ, съ който тласкалъ сала, но когато китътъ погълналъ моряка, прѣтътъ билъ захвърленъ.)

Китътъ се казвалъ Прѣдпазливко, а морякътъ — господинъ Хенри Албертъ Бивенсъ. Малката рибка се е скрила задъ кита, иначе и нея бихъ нарисувалъ. Около главата на кита се виждатъ водни кржгове. Тѣзи кржгове ставатъ отъ това, че китътъ всмуква въ устата си вода, за да погълне и господинъ Хенри Албертъ Бивенсъ, и салга, и ножчето, и прѣзраменкитѣ. — Не забравяй, моля ти се, прѣзраменкитѣ !)